

☞ Tristan da Cunha ☜

Christian Deterink

De storm die in het najaar van 2006 drie dagen lang in het zuiden van de Atlantische Oceaan woedde, zou Jonas Priem nog lang blijven heugen. Niet zozeer omdat hij in die tijd toevallig in dit gebied aanwezig was –hetgeen had gekund gezien zijn werk als internationaal verslaggever bij RTL. En al zeker niet omdat hij nu zo geïnteresseerd was in bijzondere meteorologische fenomenen –sterker nog, er waren weinig dingen die hem zo weinig boeiden als het weer. Nee, die storm in de zuidelijke Atlantische Oceaan in die bewuste drie dagen, was om een geheel andere reden ingrijpend. Waarschijnlijk omdat hij, als hij het later nog eens had over die bewuste storm, eigenlijk op iets anders doelde dan het weersverschijnsel. Maar daarvoor moeten we beginnen bij het begin.

Op het internet bewoog hij zich onder het pseudoniem “Cassander_06”. De eerste keer dat Jonas met hem in contact kwam, was op een internationaal forum over wereldnieuws en journalistiek. Cassander_06 had zich op het forum opgeworpen als voorstander van een journalistiek die veel meer was ingegeven door idealisme. Jonas had zich hier tegen gekeerd en uit het levendige debat dat was ontstaan was een lange correspondentie met hem voortgekomen. En uiteindelijk zelfs een vriendschap.

Jonas moest toegeven dat hij gefascineerd was door de persoon die schuilging achter de naam Cassander_06. Hij bleek Tigo Repetto te heten, was van beroep internet-specialist en noemde zichzelf amateur-filosoof. Maar het meest interessante aan de man was wel dat hij een geboren en getogen inwoner van het eiland Tristan da Cunha was.

Jonas moest toegeven dat hij in eerste instantie niet eens wist waar dit eiland zich bevond –hij gokte in eerste instantie op één van de Canarische Eilanden. Na een korte zoektocht op internet kwam hij er echter achter dat het een eenzaam eilandje was in het midden van de Atlantische Oceaan. Een puistje in het midden van de machtige oceaan die Amerika en Afrika van elkaar scheidde. Een verfspatje op een blauw doek, alsof een foutje van de goden was.

Tigo wees hem op de website van het eiland, die hijzelf had gelanceerd. Deze noemde Tristan da Cunha de meest geïsoleerde samenleving ter wereld. Jonas begreep dat het niet veel meer moest zijn dan een kale barre rots die opstak uit het water en het hele jaar door werd geselsd door wind en regen. Door het totale gebrek aan geschikte landbouwgrond of zelfs maar een geschikte plaats voor een haven, had het eiland tot op de dag van vandaag slechts een kleine 300 inwoners. Deze hielden zich ternauwernood in leven met het houden van vee, de visserij en de verkoop van -

curieus genoeg- postzegels. Na het instorten van de wereldmarkt voor rivierkreeft, was het eiland zelfs afhankelijk geworden van financiële steun van haar moederland, Engeland.

Jonas was meteen gegrepen door dit volledig geïsoleerde oord en haar bijzondere geschiedenis. Een eiland waar de hoofdstad de dichterlijke naam “Edinburgh-of-the-Seven-Seas” droeg, dat moest wel wat bijzonders zijn. Hij speelde zelfs al een beetje met het idee om een documentaire over het eiland te gaan maken.

Maar dat was niet de enige reden om contact te houden met Tigo Repetto. Al bijna even gefascineerd was hij door deze man, die naar eigen zeggen nog nooit van zijn eiland was afgeweest en zijn ideeën. Over hoe slecht de mens om sprong met de wereld en hoe gevaarlijk het was dat de mensheid het contact met de aarde had verloren. Jonas begon in Tigo de wereldvreemde naïeveling met de verheven ideeën te zien die hij naadloos kon verweven in zijn idyllische portret van dit door iedereen vergeten oord.

Maar dat was allemaal voordat de storm zou opsteken.

Op de avond van de 28e november kwam Jonas laat thuis in zijn Amsterdamse appartement. Hij had eerder die avond een concert van de Britse band Muse bijgewoond en neuriede terwijl het licht aan deed in zijn werkkamer nog goedgeluimd een stukje uit één van hun meest bombastische songs: Come on, it's time for something biblical.

Het computerscherm ging aan na een korte beweging met de muis en Jonas zag dat hij vier nieuwe berichtjes had, waaronder maar liefst drie van Cassander_06. Verbaasd door dit ongebruikelijke aantal, opende hij de eerste nog voor hij goed en wel op zijn bureaustoel plaats nam.

Vervolgens duurde het meer dan een uur voor Jonas zijn blik weer van het scherm kon rukken.

“Ja?”

“Mels, ben jij dat?”

“Jezus, Jonas, wat moet jij op dit onganse uur?”

“Je moet iets voor me nagaan.”

“Het is twee uur 's nacht, godverdomme!”

“Maar het is belangrijk!”

“Waar denk je dat ik mee bezig ben rond dit uur? Naast de telefoon zitten te wachten op collega's die hun werk niet rond kunnen krijgen? Of is het misschien... slàpen?” Mels sprak het laatste woord met overdreven nadruk uit. “Je moet proberen contact te maken met Tristan da Cunha”, ging Jonas door alsof hij niets gehoord had. Mels hakkelde: “W-wie?” “Dat eiland in de Atlantische Oceaan”, zei Jonas op een toon alsof hij dit algemene basiskennis beschouwde, “Ze lijken totaal afgesloten daar van de buitenwereld!”

Het duurde even voordat Mels antwoordde, “Waarom wil jij godshemelsnaam zonodig om twee uur in de nacht”, dit laatste woord sprak hij wederom met nadruk uit, “contact krijgen met iemand op zo'n roteilandje. Ben je verdomme gek geworden?”

“Er woedt een storm daar en ik kan er daar niemand bereiken per telefoon”, verontschuldigde Jonas zich bijna.

“Ja, en?”, Mels schreeuwde nu bijna.

“Ik heb sterke aanwijzingen dat er daar iets vreselijks aan de hand is: een afschuwelijke moordpartij!”

Het werd stil aan de andere kant van de lijn.

De centrale redactiekamer van het RTL-nieuws bevond zich op de hoogste verdieping van het hoofdkantoor van de omroep in Aalsmeer. Dit was normaal gesproken de plek waar zo rond zessen besloten werd over de inhoud en opzet van de nieuwsuitzending van half acht.

Deze keer waren de verantwoordelijke redacteuren echter vroeger dan normaal samen gekomen. In totaal zaten er zes mensen rond de grote vergadertafel. De meeste hoofden waren gericht op Jonas, die op speciale uitnodiging hier aanwezig was en zojuist begonnen was zijn verhaal te doen. Enkele anderen, waaronder Mels Roedel, hadden zich gebogen over de waaier van printjes die over de vergadertafel was uitgespreid.

“We moeten onder ogen gaan zien dat het wel eens kan zijn dat er op dat eiland, juist nu het gebukt gaat onder die storm, een vreselijke slachting gaande is”, besloot Jonas zijn verslag. Hij had zojuist verteld wat er allemaal was gebeurd vanaf de vorige nacht toen hij thuis was gekomen. Verschillende aanwezigen keken hem met een geschokte en verbijsterde blik aan.

“Onmogelijk”, mompelde iemand, “Waanzin”, een ander, voor er een beladen stilte inviel...

“Dus”, zei de hoofdredacteur, een nerveuze man, tenslotte, “nog even resumerend.” Jonas kon ondanks de situatie een glimlach nauwelijks onderdrukken. Dit was het zinnetje waarom de man vermaard was en dat hij -zo zei men- minstens dertig keer per bespreking gebruikte. “Je contact - euh, vriend- op Tristan da Cunha heeft je vanaf gisteravond dus bestookt met die verontrustende e-mailtjes.”

Jonas knikte. In een snelle beweging bracht de hoofdredacteur een printje omhoog en begon te lezen: “Beste Jonas, We zitten hier allemaal heel erg in de rats om die moord van het hele gezin van Marc Swain. Ik was net bij Maggy over de vloer, die de lijken heeft gezien en zij zegt dat ze onherkenbaar verminkt waren. Buren zeggen dat ze donkere schaduwen hebben gezien, die leken te verdwijnen in het niets. We beseffen ons allemaal dat we misschien wel zijn overgeleverd aan een groep mysterieuze moordenaars. En dat juist in deze vreselijke storm!”

Jonas knikt, “Zijn derde mail. Ik heb nog twee eerdere e-mails van hem. Hierin zei hij al dat verschillende mensen donkere schimmen hadden opgemerkt en dat er iemand vermoord zou zijn. Ook zei hij dat alle communicatiemiddelen met de buitenwereld waren uitgevallen en -” “Op zijn internetverbinding na dus”, onderbrak één van de redacteuren hem scherp met een cynische toon. “Dat is te verklaren”, zei Jonas meteen, “Tigo belt niet in bij de telefooncentrale van het eiland zelf -die dus door de storm is uitgevallen- maar heeft een eigen satellietverbinding met een server in Brazilië.”

De hoofdredacteur brak in: “Dit punt lijkt me op dit moment niet ter discussie. We hebben reeds onze kanalen gebruikt en betrouwbare bronnen bevestigen dat elk contact met het eiland is

verbroken. Zo uitzonderlijk blijkt dat overigens niet eens te zijn: het is wel eens vaker gebeurd dat die centrale uit viel. Maar het ergste is dat het door die storm ook onmogelijk is geworden het eiland nog te bereiken; per schip noch per helikopter.”

“En zo gek is het niet hoor, dat ik nog contact heb met Tigo”, ging Jonas door met zijn eigen betoog, “hij is internet-professional en had het blijkbaar als enige er voor over zo’n geavanceerde schotelinstallatie te betalen.”

“Waarom gebruiken anderen niet zijn installatie om vrienden of zo te bereiken? En waarom is de politie nog niet ingeschakeld?”

“De politie? Welke politie?”, verweerde Jonas zich, “De politie daar bestaat uit één veldwachter! De politie in een buurland dan? En wat zouden die met zo’n verhaal aan moeten, denk je? Ze zouden hem weghonen! Nee, ik vind het wel begrijpelijk dat hij hulp zoekt bij vrienden.” Jonas zocht tussen de stapel papieren een andere uitdraai van een e-mail, “En wat betreft je vraag waarom niemand anders contact zoekt met vrienden of familie: misschien dat deze e-mailtje van nog geen uur geleden die vraag beantwoordt:” -Hij begon te lezen- “Jonas, dank voor je steun, maar helaas wordt de situatie hier steeds slechter. Ik was net nog bij de Lavarello’s thuis. Juist op dat moment kwam John terug van het huis van Bill Glass. Iedereen is er vermoord, zei hij. Minstens vijftien personen; mannen, vrouwen en kinderen. Ook Bill had het weer over donkere schimmen die verdwenen in de storm. Verschrikkelijk... We raakten in paniek, niemand weet nu nog wie er in Edinburgh dood is of nog leeft. Sommigen werden echt hysterisch! Wij zouden de volgende wel zijn. Iemand opperde dat de schimmen steeds lijken toe te slaan bij de grootste gezinnen, alsof ze ons heel methodisch aan het opruimen zijn en met de grootste getallen zijn begonnen. Dit idee bleef rondzingen en uiteindelijk heeft John -die zichzelf niet meer was- iedereen zijn huis uit gegooid. We moesten het allemaal zelf maar zien te rooien. Sindsdien zit ik hier alleen achter de computer, terwijl alles om me heen in stort. Jonas, je bent mijn beste vriend van buiten Tristan da Cunha. Regel alsjeblieft hulp, voor het te laat is! Tigo.”

Iedereen liet de woorden bezinken en de stilte die viel in de redactiekamer was zwaar. Jonas beseftte dat iedereen probeerde zich voor de geest te halen wat de situatie daar moest zijn: mensen die zich verschansten in hun eigen huis, terwijl buiten de storm raasde en donkere moordende schimmen door het dorp waarden, op zoek naar nieuwe slachtoffers. Hij kreeg een idee en begon weer tussen de papieren te zoeken. Al snel hield hij een A4-tje omhoog, “Tigo voegde toe dat hij bij de Glass-familie is wezen kijken en foto’s heeft gemaakt. Die heeft hij meegezonden.”

Mels pakte het blaadje van hem af en bekeek de twee afdrukken peinzend. Toen vertrok zijn gezicht en zwijgend gaf hij het blaadje door aan zijn buurman. Ook deze leek enigszins aangedaan en hij mompelde nauwelijks verstaanbaar: “Die lijken op de vloer zijn helemaal zwart, alsof ze verkoold zijn. Dit kan geen normale moord zijn geweest!”

“Wat is er daar gebeurd?”, vroeg iemand op onnatuurlijk hoge toon, “ze kunnen toch niet verbrand zijn?”

“Nee”, zei Jonas, “maar Tigo zegt er iets over in een eerdere mail. Iemand had een moordpartij van een afstandje gezien. Wat ik begreep van hem, was het alsof die schimmen de lichamen van hun slachtoffers binnen drongen. Slechts een paar tellen, maar genoeg om op de een of andere

manier elke afzonderlijke cel in hun lichamen te laten sterven. Seconden nadat de dode lichamen op de grond waren gevallen, was hun lijk al begonnen zwart te kleuren...” Jonas wist hoe surreëel dit verhaal moest klinken en voegde een beetje lamlendig toe: “Je weet wel, als het vingerkootje van een bergbeklimmer dat door de kou is afgestorven.”

“Belachelijk”, riep iemand meteen, “Wie verzint dit soort onzin? Jezus man, is die Tigo een horror-fan of zo?”

“Ja, wie zegt eigenlijk dat die Tigo geen fantast is?”

Jonas spreidde bijna verontschuldigend zijn handen, “We kunnen het aan niemand vragen hè, op dit moment. En ik geloof hem!” Jonas beseftte dat dat maar al te waar was. Daarvoor waren de e-mails van zijn vriend te oprecht, was zijn verhaal te vreselijk en waren de foto's te sprekend. Wie had dat ook alweer gezegd: Het is zo ongeloofwaardig, dat het wel waar moet zijn?

“En dat is uiteindelijk waar het allemaal om gaat, natuurlijk”, nam de hoofdredacteur het heft weer in handen, “want ik heb Jonas niet voor niets naar deze bespreking geroepen. Als dit waar is, dan hebben we een internationale scoop te pakken. Een wereldschokkende primeur! Denk je eens in! Tenminste: als we besluiten dit nieuws naar buiten te gaan brengen.”

De woorden leken te blijven hangen in de kamer en niemand durfde iets te zeggen.

Jonas zat achter zijn bureau in de redactieruime en rekte zich uit. Het was inmiddels laat op de avond en hij beseftte dat hij al ruim twee etmalen niet meer geslapen had. Zijn ogen brandden en er begon zich een nare bonzende hoofdpijn te ontwikkelen.

Met samengeknepen ogen tuurde hij naar het scherm, om alleen maar te zien dat er geen nieuwe e-mails waren binnengekomen. Hij begon zich zorgen te maken. Het was alweer vele uren geleden dat hij voor het laatst iets had gehoord van Tigo. Hij merkte dat Mels, opgewonden zijn naam roepend, op hem af kwam lopen.

“Moet je zien”, hijgde deze, terwijl hij een afstandbediening van Jonas' bureau griste en haastig een kanaal zocht op één van de televisies die hier de hele dag ingeschakeld stonden. Hij stopte bij CNN. Jonas zag het meteen: Breaking News. Net als bij 9-11 of de inval van Irak, beseftte hij met kloppend hart. Maar nu stond er onder in beeld: Island Massacre, the Tristan da Cunha Tragedy. Twee nieuwslezers waren zojuist bezig één van Tigo's foto's van commentaar te voorzien.

“Het is nu echt wereldwijd”, grijnsde Mels opgewonden, “zo'n enorme primeur hebben we nog nooit meegemaakt! Overal worden we genoemd!”

Jonas wist met moeite een glimlach te produceren. Zijn blijdschap om de enorme mediagekte die hun nieuwsitem over Tristan da Cunha veroorzaakte, werd overschaduwd door de wetenschap dat zich op dit moment op dat eiland nog steeds een vreselijke slachtpartij aan het voltrekken was. Shit, hij wist niet eens of zijn vriend nog wel leefde.

“We willen het late nieuws straks bijna helemaal hieraan gaan wijden”, ging Mels onverstaanbaar door, zonder Jonas' stemming op te merken, “en we willen een interview met jou. De wereld moet zien wie je bent!”

Jonas zuchtte diep. Wrang bedacht hij zich dat hij ervoor had gezorgd dat de storm die nog steeds in de Atlantische Oceaan woedde, zich snel aan het uitbreiden was.

Hij was in slaap gedommeld achter zijn bureau, maar toen het voor hem zo herkenbare “ting”-geluidje klonk, was Jonas meteen weer klaar wakker. Nieuw bericht! Met een snelle tik op het toetsenbord bracht hij het computerscherm tot leven. Een nieuwe mailtje van Cassander_06, zag hij meteen.

“Nieuwe mail”, riep Jonas schor naar Mels, die even verderop blijkbaar bezig was de naderende nachtuitzending voor te bereiden. Opgewonden klikte hij het icoontje aan en begon opgewonden te lezen:

“Jonas, dit kan wel eens mijn laatste bericht aan je worden. Het kan nu niet lang meer duren voor de schimmen ook mij zullen gaan bezoeken. De dood omringt me: de Lavarello’s, Maggy Green en haar hele familie, ze zijn allemaal dood. Het kan wel eens zijn dat ik de enige levende ziel ben die nog over is. Waarom ik nog leef? Geen idee. Misschien werken die schimmen inderdaad wel van groot naar klein. Ach, wat maakt het ook uit als je toch ten dode bent opgeschreven?

Ik heb de schimmen weer gezien! Ze verlieten net het huis van de Greens, die ze allemaal hadden omgebracht. Het zijn zeker geen mensen, zoveel is wel duidelijk. Het waren er vier of vijf en ze leken me niet op te merken. Ik besloot hen te volgen in de storm. Er gebeurde iets heel gek. Buiten Edinburgh stopten ze en een moment later vielen ze ineen. Desintegreerden ze! Ik stapte naderbij en wat denk je dat ik zag op de grond? Kleine hoopjes zwarte aarde. Alsof ze uit niet meer bestaan dan dat: aarde. Alsof de aarde ons aan het vermoorden is!

Je zult me niet geloven, maar het wordt nog vreemder. Op de terugweg ben ik gaan kijken bij het huis van Marc Swain, één van de eerste gezinnen die vermoord is. Ik heb foto’s bijgevoegd van wat ik heb aangetroffen. Eerst dacht ik nog dat de lijken waren weggehaald. Maar toen zag ik verspreid in de kamer hun kleren liggen, gevuld met hoopjes aarde. Zwarte aarde ja! Bizar, alsof de lijken supersnel waren ontbonden. Ik moest denken aan die zin in de bijbel: Stof zijt gij en tot stof zult ze wederkeren, zo iets.

Ik ben bang, Jonas. En nu ik hier zo alleen zit in mijn werkkamer en deze mail typ, wachtend op mijn onafwendbare lot, ben ik gaan nadenken. Over wat hier allemaal aan het gebeuren is. En ik denk dat ik het begin te begrijpen. Dat het allemaal een betekenis heeft. Het heeft een symboliek in zich: dat we worden vermoord door aardse wezens, om vervolgens zelf ook weer uiteen te vallen in aarde.

Wat als hier een boodschap in schuilt? Ik moest denken aan Moeder Aarde. Misschien bestaat er wel zo’n aardegodin, een Gaia... Wat nou als zij een daad wil stellen? Al de mensen hier verandert in de basismaterie van waaruit ze zijn ontstaan: aarde. Wat nou als ze voor eens haar onmetelijke macht wil laten gelden om iets duidelijk te maken? Dat ze vindt dat het genoeg is geweest hoe de mensen haar hebben misbruikt de laatste eeuwen. Hebben verkracht. Kun jij je niet voorstellen hoe pissed off ze niet zou zijn? Is het dan niet begrijpelijk dat ze een keer de hooghartigheid van de mens een halt wil toeroepen? En waar kan ze beter een voorbeeld stellen als hier, een oord waar de mensen het meest weerloos zijn en het meeste overgeleverd zijn aan de

grillen van de aarde? Waar het pijnlijk duidelijk wordt hoe onbeduidend en machteloos de mensen eigenlijk zijn.

Misschien vind je me belachelijk, maar ik besef opeens iets anders. Misschien is dat wel de reden waarom ik tot het laatst ben over gelaten, om te dienen als spreekbuis voor Gaia, Moeder Aarde. Dan laat het zo zijn. Ik weet één ding: als ik straks over enkele seconden deze mail verstuur, heb ik mijn plicht vervuld. En daarna doe ik mijn computer uit om in alle rust te wachten op de wrekende aarde.

Vaarwel,
Tigo.”

De redactieruimte stond vol en het was warm en benauwd. Iedereen keek zonder wat te zeggen naar één van de televisieschermen die naast elkaar aan een zijde van de ruimte stonden opgesteld. Jonas stond ergens in het midden van de ruimte en kon zijn blik niet afhouden van wat hij op televisie zag.

Het was inmiddels ruim twee dagen na het allereerste mailtje van Tigo en ruim een dag sinds zijn laatste. Twee nachten had hij niet of nauwelijks geslapen. En nu was het vijf uur 's ochtends en keken ze naar een live-reportage op CNN van de cameraploeg die op het punt stond aan te komen op Tristan da Cunha.

Een knap staaltje werk, had ook iedereen bij RTL moeten toegeven. Zij hadden als enige tijdig kunnen aanmonsteren op een schip van de Britse marine dat vanaf de Falklands was vertrokken op het moment dat de storm voldoende in kracht had ingeboet. En dat betekende dat zij de eersten zouden zijn die de het eiland zouden bereiken dat inmiddels al anderhalve dag het wereldnieuws domineerde. Op de wild bewegende camerabeelden waren inmiddels de eerste contouren van het eiland zichtbaar: de typische vorm van de inmiddels gedoofde vulkaan die het eiland eigenlijk was.

Jonas kon ondanks de opwinding zijn ogen met moeite openhouden. De laatste dagen waren een gekkenhuis geweest. Hij was een speelbal geworden van iedereen die hem wilde spreken of interviewen en was op diverse internationale nieuwsprogramma's en in nog meer kranten te zien geweest. Elke keer had hij weer zijn verhaal gedaan en telkens had hij zijn verhaal afgesloten met het laatste mailtje dat Tigo had verstuurd.

Er was heel verschillend gereageerd op zijn vermoedens dat het de Aarde zelf was geweest die de gehele plaatselijke bevolking, inclusief waarschijnlijk Tigo, had uitgemoord. Natuurlijk was er lacherig op gereageerd en was het door velen weggehoond. Maar anderen hadden het serieuzer genomen en er was een heuse discussie ontstaan over de vraag of het echt zo kon zijn dat er door de aardgodin, Gaia, een daad was gesteld om de mensheid tot de orde te roepen.

Maar of men dit nu geloofde of niet: heel veel mensen hadden de gebeurtenissen op Tristan da Cunha aangegrepen om meningen kracht bij te zetten. Massaal hadden ze hun afschuw uitgesproken over de verspilling van de aardse rijkdommen, de alsmaar voortdurende verwoesting van de natuur en de opwarming van het klimaat. En de oproep dat de ramp op Tristan da Cunha een keerpunt moest vormen en een les moest betekenen, was steeds sterker

geworden. Nog nooit was er op wereldschaal zoveel over dit soort onderwerpen gepraat, wist Jonas zeker; en dat was geen slecht iets, vond hij. Ondanks dat hij zich nog helemaal overdonderd voelde, bemerkte hij bij zichzelf ook een zeker gevoel van trots dat hij -door de berichten van Tigo te verspreiden- deze storm had veroorzaakt.

“Je kunt de eerste huizen zien”, riep iemand.

Jonas schrok op en keek naar het scherm. Het eiland vulde nu het hele beeld en inderdaad was Edinburgh-of-the-seven-Seas nu goed zichtbaar, een zeer bescheiden nederzetting dat zich leek vast te klemmen op de rand van het licht hellende plateau dat uit zee oprees. Jonas herkende het van de foto's die Tigo wel eens had opgestuurd. Het beeld draaide richting het oosten, waar Boatharbour Bay, de zeer bescheiden haven van het eiland, zich bevond.

“Mijn God, ik weet niet eens zeker of ik wel wil zien wat voor een slagveld ze aantreffen”, zei een vrouw. Ze leek de gedachten van velen te verwoorden in de beklemmende sfeer van angstige afwachting die was ontstaan.

Inmiddels waren de schepen die waren aangemeerd in de haven goed zichtbaar en kon Jonas de verschillende individuele houten huizen onderscheiden.

“Ik zie iemand bewegen”, werd geroepen.

“Dat kan niet”, zeiden anderen.

Iedereen hield zijn adem in toen de schokkende camera nog meer inzoomde. Onmiskenbaar was er beweging te zien op enkele schepen. Verschillende stemmen klonken door elkaar heen:

“Hebben de schimmen het eiland overgenomen?”

“Het zijn mensen, volgens mij zijn het mensen!”

Jonas moest zich aan de rand van een bureau vasthouden toen ook hij menselijke vormen onderscheidde. Het leek wel alsof ze gewoon aan het werk waren.

“Wat is dit? Waar komen zij vandaan?”, werd geroepen.

Maar inmiddels spraken de beelden voor zichzelf. Wat ze zagen was de normale bedrijvigheid in een visserijhaven vlak voor de schepen na de storm weer voor het eerst zouden uitvaren. Jonas meende te zien dat sommigen bezig leken te zijn met het gereedmaken van de netten.

Iedereen begon nu door elkaar te roepen, maar de blik van Jonas bleef gefixeerd op het scherm. Een koude rilling trok over zijn rug en de gebeurtenissen van de laatste dagen tolden door zijn hoofd. Had Tigo gelogen? Was dit allemaal een zieke grap? Maar dat kon toch niet? Tigo had vaker dan eens foto's gestuurd die bewezen dat hij op Tristan da Cunha woonde. Nooit had hij daaraan getwijfeld. En dat van die hele moordpartij, dat kon toch niet allemaal bedacht zijn? Die foto's dan die hij had gestuurd van de lijken? Die vage foto die hij had weten te maken van die schimmen zelf? Dat konden toch niet allemaal vervalsingen zijn?

Maar ondanks dat Jonas zich nog steeds niet kon voorstellen dat alles een leugen was, waren de televisiebeelden maar al te duidelijk. Er leefden onmiskenbaar nog mensen op het eiland, te zien aan al die drukte op de kade. Sommigen begonnen zelfs richting de camera te zwaaien. Anderen staakten hun werkzaamheden, alsof het verschijnen van het marineschip hen verbaasde.

Wezenloos kon Jonas alleen nog maar toekijken. Het duurde naar zijn idee een eeuwigheid voor het schip de haven binnenvoer en er eindelijk werd aangemeerd. Tenslotte werd de loopplank

uitgeschoven en stapte de commandant met een geleide van vijf of zes soldaten van boord, op de voet gevolgd door de hijgerige CNN-reporter en de cameraman. Twintig of dertig mensen hadden zich inmiddels verzameld bij het schip. De camera schoot langs hen heen: mannen in werkkleding met nieuwsgierige blikken in hun ogen.

“Wie kan me vertellen wat de toestand is hier”, begon de commandant, die zich duidelijk geen raad wist met de situatie, “We hebben bericht gehad over een moordpartij.”

Hij oogstte alleen maar verbaasde en geschokte gezichten, die door de cameraman vakkundig in beeld werden gebracht. Een moordpartij?, las Jonas in hun blikken, wij weten nergens van!

Niemand leek echter van zins de commandant te beantwoorden, tot een smalle man naar voren stapte. Hij was gekleed in een donkergroene parka en behoorde duidelijk niet tot het gewone werkvolk. Jonas' adem stokte in zijn keel toen hij hem herkende.

“Ik denk dat ik u daar meer over kan vertellen”, begon de man, “Maar laat ik me eerst voorstellen, mijn naam is Tigo Repetto.”

Er ging een zucht van ontstelling door de redactieruimte en iedereen keek toe hoe de camera naar de man toe zwenkte en op hem inzoomde. Duidelijk was te zien hoe een glimlach zich op het smalle gezicht van de man aftekende, “Ik ben blij om te zien dat ik ben geslaagd in mijn opzet! En nu u toch hier bent, heb ik een boodschap die ik met de hele wereld wil delen!”

